

Προσωποποίηση της νεότητας γενικά, της εφηβείας ειδικότερα, η Ήβη ήταν πανέμορφη κόρη του Δία και της Ήρας. Την θαύμαζαν, όταν χόρευε μαζί με τις Χάριτες και τις Ώρες, τις στιγμές της ξεγνοιασιάς στον Όλυμπο, όταν οι θεοί διασκέδαζαν με τη λύρα του Απόλλωνα και το τραγούδι των Μουσών. Περνούσε τον καιρό της βοηθώντας την Ήρα στις δουλειές του παλατιού τους αλλά το κύριο καθήκον της ήταν να γεμίζει με νέκταρ τα ποτήρια των θεών στα θεϊκά συμπόσια. Όμως, κάποια στιγμή, την ώρα που γέμιζε κάποιο ποτήρι, λύθηκε ο χιτώνας της κι αποκάλυψε την γυμνή ομορφιά της.

Τον Δία τον έπιασε ξαφνική σεμνοτυφία και την κατάργησε από οινοχόο των θεών. Πήρε την μορφή αετού, πήγε στα μέρη της Τροίας κι άρπαξε τον ωραίο Γανυμήδη, γιο του Τρώα και της Καλλιρρόης, την ώρα που ο όμορφος νέος έπαιζε με ένα στεφάνι. Τον έφερε στον Όλυμπο και τον έκανε οινοχόο. Οι κακές γλώσσες όμως έλεγαν ότι ο Δίας είχε ερωτευτεί τον νεαρό Γανυμήδη (το όνομά του προέρχεται από το ρήμα «γάνυμαι» που σημαίνει χαίρομαι) και απλά βρήκε ευκαιρία να τον φέρει κοντά του. Στον απαρηγόρητο πατέρα, ο αρχηγός των θεών χάρισε πανέμορφα άλογα. Κατ' άλλη εκδοχή, το δώρο στον πατέρα ήταν μια χρυσή κληματαριά με χρυσά φύλλα και σταφύλια, έργο που είχε φιλοτεχνήσει ο Ήφαιστος.

Η Ήβη συνέχισε να είναι νέα και ωραία. Όταν ο Ηρακλής άφησε την θνητή φύση του στην γη κι ανέβηκε στον Όλυμπο ως αθάνατος και ισότιμος με τους άλλους θεούς, ο Δίας και η Ήρα του έδωσαν σύζυγο την Ήβη. Απέκτησαν παιδιά τον Αλεξιάρη και τον Ανίκητο.

Η Θέμιδα και οι Ώρες

Κατά τον Ησίοδο (Η' π. Χ. αιώνας), δεύτερη μετά την Μήτη γυναίκα του Δία ήταν η Τιτανίδα Θέμιδα. Κατά τον Πίνδαρο (522/518 – 438 π. Χ.), ήταν η πρώτη. Ένα χρυσοστολισμένο

άλογο την παρέλαβε από τις πηγές του Ωκεανού και, μέσα από ολόλαμπρους δρόμους την έφερε στον Όλυμπο, να γίνει γυναίκα του πρώτου των θεών. Ήταν η θεά της δικαιοσύνης, αυτή με την οποία επιβλήθηκε παντού το σύμπαν δικαίου. Την θεωρούσαν προστάτισσα των καταπιεσμένων και προφητική θεά. Σύμβολό της είχε την ζυγαριά, κάποτε όμως και το ξίφος ή τσεκούρια δεμένα με κλαδιά αμπέλου.

Χάρισε στον Δία δυο θηλυκές θεϊκές τριάδες: Τις Ώρες και τις Μοίρες.

Οι Ώρες φορούσαν χρυσή ταινία στο κεφάλι, έγιναν φύλακες των πυλών του Ολύμπου και συνοδοί θεών, προστάτευαν την ευημερία και σηματοδοτούσαν τη σωστή χρονική στιγμή.

Είναι αυτές που έβαλαν στο κεφάλι της Πανδώρας στεφάνι από ανοιξιάτικα λουλούδια αλλά και έντυσαν την Αφροδίτη μόλις βγήκε από την θάλασσα. Σύμφωνα με μια εκδοχή, οι Ώρες ήταν αυτές που ανέθρεψαν την Ήρα, όταν ήταν μικρή. Η Θέμιδα, κι όταν ακόμα ο Δίας πήρε γυναίκα του την Ήρα, έμεινε φίλη της. Αυτή την υποδέχτηκε στον Όλυμπο, όταν ο Δίας την κατσάδιασε που προσπαθούσε να επέμβει στον Τρωικό πόλεμο κι από αυτήν μόνο η Ήρα δέχτηκε ποτήρι με νέκταρ, όταν όλοι οι εκεί θεοί της πρόσφεραν τα δικά τους για να την ηρεμήσουν (Ιλιάδα, Ο 86 κ.ε.).

Τα ονόματα των Ωρών αρχικά ήταν Ευνομία («η χρηστή νομοθεσία»), Δίκη (θεά προστάτισσα της δικαιοσύνης) και Ειρήνη. Ειδικά η Δίκη υποκατέστησε την Νέμεση, ένα απ' ό τα παιδιά της Νύχτας, προσωποποίηση της οργής των θεών απέναντι στην ανθρώπινη αλαζονεία, φρουρό της ηθικής τάξης και τιμωρό κάθε ηθικής παρεκτροπής. Ο Ησίοδος φοβόταν (στο «Έργα και Ημέραι») ότι, κάποια στιγμή, η Νέμεση και η Αιδώς (το συναίσθημα τιμής και αξιοπρέπειας), οργισμένες με όσα γίνονταν, θα εγκατέλειπαν οριστικά τους ανθρώπους και θα ανέβαιναν στον Όλυμπο. Πέντε αιώνες αργότερα, τον Γ' π. Χ., ο επικός ποιητής Άρατος το θεωρούσε δεδομένο ότι η Δίκη είχε φύγει: Αρχικά, όταν οι άνθρωποι έπαψαν να τη λογαριάζουν, είχε καταφύγει στα βουνά. Όταν η κατάσταση χειροτέρευε, έγινε αστέρι. Είναι ο αστερισμός της Παρθένου, γύρω από τον ουράνιο Ισημερινό.

Αργότερα, οι Ώρες λογίζονταν πέντε (Αυξώ, Φέρουσα, Ευπορία, Ορθωσία, Τιταναΐδη) αλλά έφτασαν τις δώδεκα όταν πια τις θεωρούσαν εφόρους των τεσσάρων εποχών. Προστάτευαν την ευημερία.

Οι τρεις Μοίρες ήταν αρχικά κόρες της Νύχτας και προσωποποιούσαν το πεπρωμένο: Η Κλωθώ έκλωθε το νήμα που καθόριζε την διάρκεια της ανθρώπινης ζωής, η Λάχηση ήταν «αυτή που απένεμε» σε καθένα τον κλήρο του και τύλιγε το νήμα γύρω από την άτρακτο, ενώ η Άτροπος ήταν εκείνη που κάποια στιγμή το έκοβε.

(τελευταία επεξεργασία, 11 Νοεμβρίου 2020)